

Poslanci v čele s KSČM jdou po "zločinech privatizace". Komunismus jsme

neporazili, 7. 6. 2019 11:30

Bývalá poslankyně KSČM Marta Semelová a bývalý generální tajemník ÚV KSČ Miloš Jakeš na letošním prvomájovém shromáždění komunistů v Praze. | Foto: Lukáš Bíba Zatímco pozornost milionů je upřena na dva největší hráče, předsedu vlády a prezidenta, komunisté potichu prosazují to své: revize minulosti je bezpochyby jeden z hlavních cílů.

Zdá se, že komunisté jsou v ofenzivě: ve čtvrtek [ve sněmovně prosadili usnesení](#), podle kterého privatizace státního majetku po pádu socialismu provázely excesy, chyby i zločiny se stamiliardovými škodami. A že by bylo dobré změnit právní předpisy tak, aby je bylo možné ještě i dnes trestat.

Je to ovšem jen jeden z mnoha střetů, ve kterých komunisté bojují o lepší minulost a současnost, protože ani jedna z nich se jim zatím moc nevyvedla. A ten boj o minulost se nevede kvůli ní samé, ale kvůli budoucnosti, nenechme se mýlit. Prosadili (komunisté) také zdanění církevních restitucí, nejen proto, že se to líbí jejich voličům: ale také proto, že se tím zdánlivě umenší jejich vina na perzekucích církví po převratu v roce 1948.

A jak ten náš současný čas komunistům přeje, zdá se, že u ostatních je tomu naopak: pamětníci jejich zločinů vymírají, pamětnická organizace Konfederace politických vězňů je v krizi a památníky, muzea či místa paměti (na komunistické zločiny) prakticky neexistují. Na rozdíl od sousedního Polska či Německa. Ale i takové Ukrajiny.

[Privatizaci provázely zločiny. KSČM se povedlo prosadit usnesení o "excesech 90. let"číst článek](#) Mnohokrát komunističtí představitelé veřejně zpochybnili zločiny proti lidskosti, kterých se dopouštěli jejich předchůdci na přelomu 40. a 50. let, a nikdy za to nebyl nikdo z nich ani vyšetřován, natož potrestán: přestože máme zákon umožňující trestat zpochybňování komunistických zločinů, stejně jako těch nacistických.

Komunisté v tom nejsou totiž sami: dost těch, kteří nad krvavou minulostí mávli rukou, se našlo vždycky, nyní jsou ovšem někteří z nich v těch rozhodujících pozicích. A co víc: komunisty potřebují k tomu, aby se v těch pozicích udrželi. A tak zatímco pozornost milionů je upřena na dva největší hráče současnosti, předsedu vlády a prezidenta, oni potichu prosazují to své: revize minulosti je bezpochyby jeden z hlavních cílů.

Pokud obyčejný člověk získá dojem, že zločiny se děly vždycky, politika je vždycky špatná a spravedlnost neexistuje, tak je to přesně to, co mezi ty evidentní cíle komunistické ofenzivy patří.

Protože čas hraje pro ně: až zemře poslední svědek komunistických zločinů 50. let, pořád tady budou spousty svědků "zločinů privatizace", kteří budou ochotně to svědectví nabízet každému, kdo bude mít zájem. Co na tom, že ty "zločiny" jsou nesouměřitelné, pokud se o nich takto vůbec dá mluvit. Co na tom, že svým způsobem i ty "zločiny privatizace" jsou pokračováním zločinů komunistických, protože bez znárodnění a okradení milionů soukromníků by přece té privatizace nikdy nebylo. Cožpak tato logika uniká všem, kteří ten bizarní komunistický nápad podpořili? Možná řeknete, že pro některé z pirátů je doba devadesátek ještě minulost, ale 50. léta už neurčitý pravěk, čas za horizontem zájmu... Pokud by tomu tak bylo, není to ovšem jen důkazem toho, jak (špatně) se u nás učí dějepis? Jak jsme nedokázali hrůzy minulosti přetavit v pozitivní poselství a odpovědnost? Strašné zločiny, které se odehrály dávno, nejsou o nic menší dnes, než byly tehdy. Jen je třeba, aby byly připomínány a oběti uctívány. A pokud se najde ještě nějaký z pachatelů, aby byl podle práva potrestán.

[Zloděj křičí chyťte zloděje. KSČM oprášíla starý trik, tentokrát u privatizacečíst článek](#) Dovede si někdo představit, že by v poválečném Německu přišli bývalí nacisté s kritikou, že se při hospodářské obnově válkou zničené země prohospodařily miliony marek? Což se možná prohospodařily, ale cožpak není celá tahle úvaha absurdní? Lubomír Štrougal z důvodu promlčení unikl stíhání za smrt šedesáti (!) uprchlíků u železné opony v době, kdy byl ministrem vnitra nebo premiérem. Poslanci ovšem přijímají usnesení, v němž se zabývají otázkou promlčení událostí 90. let. Copak opravdu těch šedesát nešťastníků zemřelo zbytečně? Cožpak opravdu záleží víc na majetku než na lidských životech? Komunisté to tak nastavené měli vždycky, ale co ti ostatní, kteří jim sekundují? Všimněte si: samotný návrh poslanců včetně požadavku na posouzení, "zda nedošlo v určitém období k situaci, kdy promlčecí doba ani nemohla běžet", odkazuje na právní způsob vyrovnávání se se zločiny komunismu, neboť i zde se promlčecí doba počítala až od listopadu 1989. **Ostatně stejně tak i návrh na**

zřízení "úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů privatizace" odkazuje na existující Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Prostě zloděj křičí "chyťte zloděje" a my všichni utíkáme za ním. Jenže za kterým?

Komunismus jsme totiž v tom roce 1989 neporazili a možná nám nedošlo, že s ním stále ještě bojujeme. V nás samotných, v našem myšlení a jednání i na politické scéně. autor: [Luděk Navara](#) | 7. 6. 2019 11:30